

Äänekoski oli yksinäinen kaupunki, kun olit ainoa punkkari. (Trade Winds: "New York is Lonely Town" surffiisiä mukailten) Olen pienestä pitäen kuunnellut aina musiikkia. Kotona oli aina radio auki ja se aiheutti sen, ettei mikään musiikkityyli ollut vierasta. Tykkäsin kyllä eniten nopeista ja melodista kappaleista. Viisi vuotiaana radion lyhytaalloilta kuultu Beatlesin "She Loves You" avasi uuden maailman. Aina, kun vain oli mahdollista, radio säädettiin ulkomaalaisille lyhytaaltoasemille, josta kuului rokkia. Suurimpia suosikkeja oli rajut räminäbändit kuten The Kinks ja The Pretty Things (bändien nimet selvisi tietty vasta paljon myöhemmin). 70-luvulle tultaessa kotiin tuli kasettimankka, jolla äänitettiin radiosta kaikki nopeat rokkibiisit. Kasetit ovat edelleen tallessa ja niiltä ei hitaita biisejä löydy. Ensimmäinen bändi oli joskus -73 ja jouduin rumpaliksi, kun bändistä puuttui rumpali. Ensimmäiset rummut tehtiin peltisistä kurkkupurkeista joiden kalvoina oli apulantasäkkien muovit, telineet pajukepeistä ja haistu ja pellit kurkkupurkkien peltikansista. Niiltä ajoilta jäi trauma huonosta soittotaidosta, kun kävi komento, että soita kuin Ginger Baker. Oli siinä tekemistä, kun ei koskaan ollut soittanut. Armeijan jälkeen -76 alkoi musiikkilehdissä olemaan juttua jostain punkista, jossa soittotaidottomat soittajat pitivät lähinnä meteliä. Telkkarista nähty Sex Pistols muutti kaiken. Nehän osasi soittaa ja näyttivät hyvältä ja pyllistivät maailmalle. Ramones, Damned, Clash ja muita nimiä alkoi tulemaan tietoisuuteen. Viikon poplevynä tuli Ramonesin kakkoslevy ja vähissä poppiohjelmissa alkoi soida muutkin kuin David Bowie ja vastaavat. Mutta Äänekoskella ei ollut ketään toista, joka olisi kuunnellut samaa musiikkia. Tai ainakaan sellaista tyyppiä, joka olisi osannut soittaa jotain soitinta ja olisi halunnut soittaa punkkia. Soittotaitoiset soittivat bluesia tai muuta "oikeaa musiikkia". Viimein löytyi muutama tyyppi, jotka innostuivat ajatuksesta perustaa punkbändi. Treenikämpäksi pesimme tyhjentyneen navettamme ja niin oli Henkinen Krapula perustettu. Aikomuksena oli soittaa vain omaa musiikkia. Kesän aikana oli muutamat treenit ja ongelmaksi tuli basistin kiinnostuksen lopahtaminen. Sitten myös kitaristi halusi soittaa mieluummin älykkömusiikkia ja syksyllä alkoi opiskelut toisella paikakunnalla ja bändi hajosi. Treeneissä oli onneksi nauhoitettu talteen muutama biisi koska oli tarkoitus tehdä omakustannesinkku. Sinkkua ei koskaan tehty, mutta nauhoite tuli julki noin 30 v myöhemmin. Kavereiden kanssa teimme omakustanne lehteä ja sitä myydessä tutustui muihin punkkeihin. Lehtien- ja kirjeidenvaihdon kautta oppi tuntemaan maalaispunkkeja ympäri Suomea. Eikä vaan punkkeja, vaan maaseudulla kaikki "normaalista poikkeavat" olivat samaa sakkia. Ei tapeltu teddyjen kanssa, vaan olimme samalla puolella. Äänekosken naapurikaupunki Suolahti oli huomattavasti aktiivisempi punkbändien suhteen. Mopot, Suolahden Terva ja Neljä Miinus (jossa itse kolasin) ja naapurikunnan Konneveden Leonid B olivat kuin suurta perhettä. Keikoille ei päässyt juuri kuin itse järkkäämällä. Oli kaikenlaista bänditapahtumaa, torirokkia ja Elmun innoittamina aloittaneiden paikallisten musiikkiryhdistysten tapahtumia. Äänekoskella kävi soittamassa myös mm. Ratsia "Kloonattu Sukupolvi"-aikaisessa kokoonpanossa ja keikka jätti lähtemättömän vaikutuksen ja johti myöhemmin ystävyteen ja aktiiviseen kirjeenvaihtoon Jyrin ja Rudin kanssa. Minulle punk on merkinnyt oma-aloitteellisuutta. Voi tehdä itse eikä tarvitse odottaa valmista. Valitettavan monelle punk oli vain yksi tekosyy ryypätä ja sekoilla. Vaikka en ole streittari, en ymmärtänyt itsensä tuhoamista musiikin varjolla. Muutenkin olen poikennut siitä kuvasta, joka massalla on punkkareista. Olen pukeutunut siististi, käynyt suihkussa, leikkuuttanut hiukset ja muutenkin käyttäytynyt hyvin. Nykypäivänä nuoriso ei voi edes tajuta, että mitä oli seurata musiikkia, vaihtaa mielipiteitä ja olla yhteyksissä bändeihin tai tilata levyjä tai fanipostia ulkomailta. Piti nähdä vaivaa ja odottaa. Kaikki ei ollut vain klikkauksen päässä. Onneksi nykyään on toisin. Muutettuani pääkaupunkiseudulle, jäi rumpujen soittaminen liki kokonaan lähes 20 vuodeksi, mutta punk ei lähtenyt minnekään. Musiikki kertyi levyhyllyyn. Sittemmin on tullut taas aktivoitua bänditouhuissa ja olemme perustaneet liki 10v sitten Pelle Miljoona coverbändin Pöllö Kymppitonni, joka soittaa pääosin synttäreillä, häissä ja muissa juhlissa. Bändillä on Pellen siunaus. Vaikka olen töissä bisneselämässä, on perhettä ja omistusasunto, ei se sisälläni asuva ainainen vastakarvaan oleva henkilö ole mihinkään kaikonnut.

Uteliaisuus elämään ja ajan seuraaminen ja kaiken kyseenalaistaminen on edelleenkin osa minua. Ehkä 60-luvun puolivälissä minua opettanut kansakoulun opettaja oli oikeassa, kun hän sanoi: jos Juha hukkuisi jokeen, hänet löydettäisiin 3 kilometrin päästä vastavirrasta.

-mies, 1957, Äänekoski, DIY-lehdet ja levyt ja rumpali